

Λοιποί διάδικοι στην ανααιρετική διαδικασία: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Cinkciarz.pl sp. z o.o.

Με διάταξη της 28ης Μαΐου 2020, το Δικαστήριο (τμήμα εγκρίσεως της εξετάσεως των αναιρέσεων) απέρριψε την αίτηση εγκρίσεως.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Πολωνία) στις 11 Μαΐου 2020 — MN, DN, JN, ZN κατά X Bank S.A.

(Υπόθεση C-198/20)

(2020/C 304/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: MN, DN, JN, ZN

Εναγόμενη: X Bank S.A.

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχουν το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (¹), το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 4 της οδηγίας 93/13, καθώς και οι αιτιολογικές σκέψεις της:

- ότι ο καταναλωτής πρέπει να απολαύει της αυτής προστασίας στα πλαίσια της προφορικής όσο και της γραπτής σύμβασης, στην τελευταία δε περίπτωση, ανεξάρτητα απ' το αν οι όροι της σύμβασης περιέχονται σε ένα ή περισσότερα έγγραφα·
- ότι βάσει των καθορισθέντων γενικών κριτηρίων, η εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα των ρητρών, ιδίως στις επαγγελματικές δραστηριότητες δημοσίου δικαίου που παρέχουν υπηρεσίες στο κοινό λαμβάνοντας υπόψη την ταυτότητα συμφερόντων με τους χρήστες, πρέπει να συμπληρώνεται από κάποιο μέσο γενικής αξιολόγησης των διαφόρων εμπλεκόμενων συμφερόντων· ότι αυτό αποτελεί την απαίτηση καλής πίστης· ότι, κατά την εκτίμηση της καλής πίστης, πρέπει να δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στη διαπραγματευτική δύναμη εκατέρου των συμβαλλομένων, στο αν ο καταναλωτής παρακινήθηκε κατά οποιοδήποτε τρόπο να αποδεχθεί τη ρήτρα και αν η παροχή των αγαθών ή των υπηρεσιών έγινε κατόπιν ειδικής παραγγελίας του καταναλωτή· ότι αυτή η απαίτηση μπορεί να ικανοποιηθεί από τον επαγγελματία όταν συναλλάσσεται με έντιμο και δίκαιο τρόπο με τον αντισυμβαλλόμενο του οποίου οφείλει να λαμβάνει υπόψη τα νόμιμα συμφέροντα·
- ότι οι συμβάσεις πρέπει να συντάσσονται με σαφή και κατανοητό τρόπο· ότι ο καταναλωτής πρέπει να έχει πράγματι την ευκαιρία να λάβει γνώση όλων των ρητρών και ότι σε περίπτωση αμφιβολίας πρέπει να υπερισχύσει η πιο ευνοϊκή ερμηνεία για τον καταναλωτή·

λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων 16 και 21 της απόφασης του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, Horațiu Ovidiu Costea κατά SC Volksbank România SA (C-110/14, ECLI:EU:C:2015:538), και των σημείων 20 και 26 έως 33 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Cruz Villalón της 23ης Απριλίου 2015 (ECLI:EU:C:2015:271),

την έννοια ότι η προστασία των καταναλωτών που παρέχει η οδηγία 93/13 ισχύει για κάθε καταναλωτή;

Ή μήπως, όπως συνάγεται από τη σκέψη 74 της απόφασης του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 2014, Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai κατά OTP Jelzálogbank Zrt (ECLI:EU:C:2014:282), τυγχάνει της προστασίας του καταναλωτή μόνον ο μέσος καταναλωτής που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος; Με άλλα λόγια, μπορεί το εθνικό δικαστήριο να διαπιστώσει τον καταχρηστικό χαρακτήρα των ρητρών σύμβασης συναφθείσας από οποιονδήποτε καταναλωτή ή μήπως μπορεί να διαπιστώσει μόνον τον καταχρηστικό χαρακτήρα των ρητρών της σύμβασης που συνήψε καταναλωτής ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ως μέσος καταναλωτής που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος;

- 2) Σε περίπτωση που η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι ότι η προστασία του καταναλωτή δεν παρέχεται σε κάθε καταναλωτή, αλλά μόνο στον μέσο καταναλωτή που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, μπορεί να θεωρηθεί ως μέσος καταναλωτής, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, ο καταναλωτής ο οποίος δεν διάβασε το περιεχόμενο σύμβασης ενυπόθηκου δανείου με ρήτρα υπολογισμού σε αξία ξένου νομίσματος συναφθείσας για περίοδο 30 ετών, αξίας 150 000 ζλότι; Μπορεί να παρασχεθεί στον εν λόγω καταναλωτή προστασία βάσει της οδηγίας 93/13;
- 3) Σε περίπτωση που η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι ότι η προστασία του καταναλωτή δεν παρέχεται σε κάθε καταναλωτή, αλλά μόνο στον μέσο καταναλωτή που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, μπορεί να θεωρηθεί ως μέσος καταναλωτής, που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, ο καταναλωτής ο οποίος να μην διάβασε το σχέδιο σύμβασης ενυπόθηκου δανείου με ρήτρα υπολογισμού σε αξία ξένου νομίσματος συναφθείσας για περίοδο 30 ετών, αξίας 150 000 ζλότι, όμως δεν κατανόησε πλήρως το περιεχόμενό της, και παρά ταύτα δεν προσπάθησε να το κατανοήσει πριν από τη σύναψή της, και ειδικότερα δεν ζήτησε από τον αντισυμβαλλόμενο –την Τράπεζα– να αποσαφηνίσει το νόημα της σύμβασης και των επιμέρους όρων της; Μπορεί να παρασχεθεί στον εν λόγω καταναλωτή προστασία βάσει της οδηγίας 93/13;

(¹) ΕΕ 1993, L 95, σ. 29.

Αναίρεση που άσκησε στις 12 Μαΐου 2020 ο Claudio Necci κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 25 Μαρτίου 2020 στην υπόθεση T-129/19, Necci κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-202/20 P)

(2020/C 304/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Claudio Necci (εκπρόσωποι: S. Orlandi, T. Martin, avocats)

Λοιποί διάδικοι στην αναιρετική διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέξει τη διάταξη της 25ης Μαρτίου 2020 του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση T-129/19, Necci κατά Επιτροπής;
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να εκδώσει νέα απόφαση επ' αυτής;
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο αναιρεσείων ζητεί την αναίρεση της διατάξεως της 25ης Μαΐου 2020 στην υπόθεση T-129/19, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέρριψε την προσφυγή του ακυρώσεως ως απαράδεκτη και τον καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα.

Ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως:

Με τον πρώτο λόγο προβάλλει παραμόρφωση του αντικειμένου της διαφοράς, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έκρινε ότι η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 ήταν βλαπτική για τον προσφεύγοντα.